

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KOZLÖNYE.

MEGJELEN NAPONKINT PÉNTEK ÉS VASARNAP KIVÉTELEVEL.

Előfizetési árak:
 helyben, vagy postán külvé:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy órára . . . 1 „ „

Egyes szám 4 kr.

A lap szellemi részét illető minden közlemény a szerkesztőségbe (Főútr 1828. sz.) bérmentve küldendő.

Előfizethető helyben:
 Teleki K. Lajos könyvkereskedésében és a kiadóhivatalban. (Főútr 1828. sz. alatt.)

Hirdetési díj:
 Négy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többszöri hirdetések alkalmával a szerkesztőségnek fel kell mutatni a díj minden külön beutalásért 30 kr.

Hirdetést vagy reklámtulajdonosoktól foglalt újságszám 50 kr.

Nyitási költségek minden petit sorra 50 krajczár.

Hirdetések felvételének a szerkesztőségben és kiadóhivatalban. Főútr 1828. sz. alatt.)

Kéziratok nem adnak vissza.

A hazátlan Kossuth.

(Mozgalom a visszahonosításra.)

Van nekünk a távoli olasz ég alatt egy ósz apostolunk, élő emléke a legdicsőbb időknek, élő emléke a magyar szabadság hajnalának, élő szimbóluma a magyar ethicumnak. Ez ósz apostol idegen földön, idegen ég alatt, nem szűnt meg egy pillanatra sem szeretni hazáját s nem szűnt meg érdeklődni hazája ügyei iránt s nem szűnt meg munkálkodni hazája javára.

Mióta az a dicső kor elmúlt, amelyet a történelem a Kossuth nevével jelöl meg, csaknem egy félszázad múlt el. Államférfiaink voltak ez idő alatt, kicsik vagy nagyok és mindegyike kapott nemzetétől legalább egy köszönő szót, legtöbbje kapott kenyeret s egy néhányának érdemeit törvénybe iktatták. De a turini ósz apostolnak, kinek érdemei pedig messze túlhaladják mindegyikét, nem jutott soha egy köszönő szó sem a nemzetétől, mint ilyenről s ami hála és köszönő szót ez országából feljé repült, egy-egy naiv lélek sóhajta volt; a hivatalos körök, a parlament ugyanazon hideg hivatalossággal emlékeznek meg róla, mint azokról a nagy férfiakról, akik a közgazdaság, ipar és kereskedelem terén szerzett bökros érdemeikért, a Lipótrend középkeresztjével jutalmaztatnak. Ennyit is csak akkor ismernek el, ha a nemzet közhangulata őket erre kényszeríti.

A turini ósz apostol nem kapott semmit hazájától, csaknem egy század terhével a vállain, maga keresi kenyerét, dolgozva annyit, amennyit elaggott teste kibír, míg hazája az ő korának eszméivel halad s az ő munkájának eredményein építi fel a biztató jövőt.

De most már az élet terhe oly súlyosan nehezedik vállaira, hogy aligha tudja birni soká s megtér őseihez. Megtér őseihez egy dicső élet után s idegen föld hantja borul koporsójára s idegen föld szállója fogja lengetni sírjának virágait.

A „DEBRECZEN” TARCZÁJA.

Arany János és Gáspár Imre.

A Debreczeni Ellenőr szerdai számának tárczájában napvilágot látott cikk dokumentálja s világos hirdeti, hogy Gáspár Imre az, ki jobban ismeri nálam s a Debreczeni összes munkatársainál Arany munkáit. Lássuk tehát, van-e alapja e kérdéseknek, jogosult-e Gáspár Imre, akár ha velem, az olvasó közönség egy nagyon igénytelen tagjával szemben is, ekként beszélni. Félreértés kikerülése végett kijelentem, hogy én G. Imrét, mint író általában nem érintem, és vele ez alkalommal csupán mint e cikk írójával foglalkozom.

E cikk — tudtommal — először a Debreczenben, másodsor a Debreczeni Hirlapban jelent meg, s most harmadsor, gondolom nem utoljára, a Debreczeni Ellenőrben kísért. Nagy szép és jeles szerzeménynek kell lennie, hogy annyiszor fel tudott támadni. Nézzük, úgy van-e?

Gáspár Imre szemle alá veszi a Buda halálát nyelvi tekintetben; én pedig szemle alá veszem G. Imre dolgozatát szinten nyelvi tekintetben, akként, hogy konstátalom, mit mond G. Imre és mit Arany János?

G. Imre hinkötésről beszél; — Arany János hunkötésről. Gáspár Imre azt mondja, hogy a joházdik, szivedzik azt teszi, hogy el é r z é k e n y e d i k; Arany János maga ellenben a Buda halála VII. énekehez írt jegyzetek 2-ikában úgy tanít, hogy az annyi, mint e n g e s z t e l ő d i k.

G. Imre a j o h, j o n h ő szót béle nek magyarázza; Arany maga az I. ének jegyzetei közt nemesebb béle-részeknek. A kü-

és most, mikor a sir szélén áll s midőn egyedül öröme, az emlékezés az elhagyott hazára, öregségének keserítő-jűl törvény által rekesztett ki abból a hazából, amelyben diadalait aratta s melynek minden mozgalmá, minden eszméje, minden joga és szabadsága az ő nevéhez fűződik s az ő korán alapszik.

A jelen államférfiai nem merik törvénynyel, az állam formaszere akaratával elismerni, hogy ki az a turini remete? Nem merik az elkövetett hibát jótánni, nem merik őt törvénynyel visszafogadni honába, mert ellenáll ennek a kísértet, ellenáll Bécs.

Most megint megteszik az indítványt. A politika áramlataitól, közömbösítő hatásától ment magyar ember Gelsei Biró Vincze 1848—49-iki honvédszázados ragadta kezébe azon mozgalom zászlaját, amelynek célja visszahonosítani Kossuthot s érdemeit törvénybe iktatni.

Tudjuk, hogy ez nem fog eredményre vezetni. A magyar államférfiak, amint Bécsnek százados magyargyűlölettel telt levegője érinti arcukat, megijednek a mult idők rémeitől s félnek, hogy ha nem követik a bécsi hurik szavát, ha nem táplálják a kétfejű sást, felládnak a mult idők rémei s újra Magyarország nyakára lépnek Caraffa, Básta, Haynau és a többi hóhérok.

Bécs a kigyó, melynek tekintete megbüvíli az ártatlan és félnék madarakat s akarattuk, ösztönük és eszük ellenére belerohannak a kigyó torkába. Ezekről nincs mit várni. Az ő lelkük erős, elméjük nagyot tud alkotni s szívük bátor s minden tulajdonság meg volna bennük, amit egy államférfiában megkívánunk, de hogy ha arról van szó, hogy Bécs ellenére érvényesítsék a nemzet akaratát, akkor a bécsi kigyó büvhatása alól szabadulni nem tudnak.

Pedig kit és miféle jogosult igényeket sértene az, mert annak a szellemnek, amit mi kamarillának nevezünk, jogosult igényei nem lehetnek, ha a magyar állam kimondaná, hogy Kossuth Lajos-

nak érdemei sokkal nagyobbak ez ország fennállása és fejlődése körül, mint bárki másé s hogy épen ezért ő töle nem kívánjuk, hogy keresztül menjen azon a szűk kapun, amelyen az itt meggazdagodott malomtulajdonosokat, kereskedőket, kik idegen országnak életüket, Magyarországnak pedig mindenüket közönlök, beeresztjük a magyar állam épületébe. Neki diadalkaput kell állítanunk, hogy úgy jöhessen be rajta, mint vezér, mint a nemzet egykori vezére.

Kit sérthetne az, ha törvénybe iktatnók, hogy Kossuth Lajos nagy ember, nagyobb, mint a ma élő államférfiak s hogy az ő helye nemzetünk vezéreinek, a Rakócziaknak és Bethleneknek sorában van.

Mert közel az idő, mikor az ósz apostol elhagyja a földi világot, diadalának élő tanuját s elköllozik a hálátlan nemzet szeméi elől, amely őt megtagadta, elköllozik a tulvilágba, mely bizonyára feje köré fonja a glóriát. S akkor nem marad hátra itt egyéb nekünk egy dalnál, amelyben daczara a szavak szűk értelmének, minden örömrünk s bánatunk a magyar ethicum összpontosul, nem marad nekünk még egy sir sem, amelyre koszorút teheszünk s még azt sem mondhatjuk, hogy az az apostol, aki egykor minket diadalra vezérelt, magyar volt.

BELFÖLD.

Oláh népgyűlés Belényesen.

Ignáti, az oláhok memorandumja miatt perbe fogott ügyvéd meghívására Belényesen népgyűlés volt, melynek az volt a célja, hogy a kormány egyházpolitikája ellen tiltakozzék. A gyűlésen, melyre a vidék oláh lakossága nagy számmal sereglett, Ignáti, Noga esperes, Cosma ügyvéd, Antal Agoston a törvényjavaslatokat úgy tüntették fel, mint a melyek az oláh egyházat és az oláh nemzetiséget nagy veszélyre fenyegetik. Az igazó beszédek a népet annyira felűzték, hogy a jelenlevő Beliczay főszolgabíró jónak látta közbe lépni és az oláh szónokokkal szemben a reformok üdvös voltát kimutálni. Beliczay beszédere Palladi Antal lelkes választott és azzal gyanusította a főszolgabíró, hogy csak azért beszél, nehogy ál-

lásától felfüggeszszék. A reformok a román-ságot kivétközletik nemzeti jellegéből. Beszédének végén dühös kifakadások között azt indítványozta, hogy a javaslatoknak a napirendről való levételét felirathat kérjük az országgyűléstől. A népgyűlés mielőtt elszólt volna, hódoló tavrátot küldött a királyhoz.

A milleniumi kiállítás teljes tervezete. Lukács miniszter a fővároshoz elküldte a milleniumi kiállítás teljes tervezetét. A városiiglet nagy részét elfoglalja a kiállítás, melynek két főbejárata lesz. A tavon hatalmas hid vezet a kiállításhoz. A miniszter megígérte, hogy kiviszi, hogy a közönség a kiállítás alatt az állatkeret ingyen látogathassa.

A budai honvédszobor koszorú. A budai honvédekre küldött 223 koszorút s szalagot átszállították a Karoly-körút 3 szám alatti fővárosi 1848—49-iki ereklyemúzeumba. Legszebb az »Erdélyre szí honleányok«-é. E másfelmzást meghaladó vaskoszoru a műlakatos mesterségnek és kovácsozásnak valódi remeke. Készítője ifj. Knauer József Kolozsvart. Értéke több, mint a 3 ezüst koszorúé. Az összes koszorúk és szalagok annyiba kerülhetek, mint maga a szobor.

KÜLFÖLD.

A fenyegető kolera. Konstantinápolynál a francia területre jövő hajókra kolera miatt 10 napi vesztelgázt vetnek.

A metropolita lemondása. Belgrad, június 9. Nem tartják valószínűnek, hogy a király elfogadja Mihály metropolitának újabb benyújtott lemondását. A metropolita kolostorba akar visszavonulni.

A király esküje. Belgrad, június 9. A »Male Novine« jelentése szerint a király csak augusztus 22-én, Milan születése napján fogja a hivatalos esküt a szkupstina előtt ünnepélyesen letenni.

Milyen befolyása van a hegyes vidéknek az ember gondolkozásmódjára?

Ha már az ország alakjának minősége, tehát tagozódása a kereskedelemre és iparra nézve nagy befolyással bír, annyal inkább észleljük ezt a lakosok gondolkozásmódjánál. A hegyes vidék sajátjának határozott befolyása van a lakók életére és jellemére nézve is. Ez adja meg szellemi életének is azt az irányt, melyet egész sirjáig követ s a mely meggyődesében semmi szerencsétlenség, vagy csapás nem ingatja meg.

Ez az a tulajdonsága, mely őt szorosan

szalmája, melyet mindenki, ki a műveltség némi mázát megszerezte (ezt nem Gáspár Imrere mondom már), egész hivatásszerűen huzgál, csépel, ürget-forgat, formál, idomít, nem tartván érdemesnek az általa bálványozni állított költőt még arra sem, hogy azt, ott és a mikor, hűen szólaltassa meg.

Pedig, ha valami szent, a költő szava az; ha valamely hely templom, a költők műhelye az. — Kóthurnust kössön, vagy mivel századvégi arslánoknak szolok, fenyházas cipőt huzzon az, ki a költők látogatására indul. P.-Ladány, 1893. jun. 8.

Nokérem.

Olga.

Irta: Tombi.

Van abban valami csodálatos érzés, ha az ember mulatság után, holdvilágos éjnek idején cigánynyal kíséreti haza magát. — A nagybógó nem szól olyan szabályosan, mint mikor az anyaföld biztos talaján érzi magát, hanem fiával, a szivhez szólni tudó hegedűkkel, mintha kérné az embert: maradjunk egy helyben, majd akkor ujjonganak, dalolnak szépen, úgy a hogy semmi másnéni hangszer a föld kereségén.

Epen így érezhetett Bolkay Pista is, mert a poros ut közepén egyszer csak megállott s a cigányokat is megállásra kényszerítette. — Már annyit elhatározott, hogy ezután mi történjék, azzal, mondom, legalább úgy látszott, nem volt tisztában. A vendéglőbe, ahol mulatott, nem akart visszamenni, ott már úgy is összetört minden poharat, tehát még inni sem tudna miből, ha akarna is, — de mási ideája támadt. (Nem az összetört üvegek szalmájára nézve. Azt kifizeti az »őreg«; ha épen úgy

* Ezek lehettek sajtóhibák is. Szerk.

Ügyes ügynökök

Eladó ház, tanya, kaszáló és szőlő.

A Szepesen

Halápon

Boldogfalvai

Cseréutozán 2323. sz.

Steinfeld Mihály,

APLÓ

Barna Izidor.

VIDÉKRE:

sti Napló kiadóhivatala.

füzi vidékének alakjához. Más a róna-, más a tengerpart- s más a hegylakónak gondolkodás-módja, szokása és tulajdonsága, szoros összeköttetése ahhoz a vidékhez, melyben született és melyben él.

Görögország nagy művészetét és gondolkodását az ország alakjának, derült égboltozatának, a nemzet kitünő tehetségének és a gondolkodási életnek tulajdonítják. Tény az, hogy a hegylakók gondolkodásukban és szokásaikban nagyon különböznek a rónalaktól, azok a természet elemei és vidékek veszélyei által folytonos gondolkodásra ösztönözve, a rónalaktól a létérti küzdelem nehezebb nemét folytatják.

Minden gondolkodásuk és cselekvésük természeti viszonyuk nyomása alatt áll: lakóhelyük választása, földmívelésük, állattenyésztésük, foglalkozásuk és közlekedésük, szóval minden mozzanatuk a természet erős hatalma, értelme és kényszere alatt. S ha itt-ott a természet megérezeti velök hatalmát, annál nagyobb ragaszkodással és szeretettel csüggenek hazájuk. E szeretet oly mély gyökeret vert a szívükbe, hogy az egész életükön át el nem hagyja, bárhová vesse is őket a sors keze.

Tudjuk, hogy a szegény svájciak az egész föld kerekén elszélednek, de azt is tudjuk, hogy ha pénzre szert tettek, ott hagyják a kényelmes életet Moszkvát, Pétervárt, Páriszt és Berlint kávéházaikkal együtt és visszaternek ismét Engadin szegény hegyei közé, lemondván minden luxusról és kényelemtől és az egyszerű életmódot ismét folytatják.

A rónalaktól fogalma sincs, milyen veszélyekkel küzd meg a hegylakó. Szorgalmasan miveli darabka földjeit és rétjeit s egyszerre jön a záporos és lemos telkéről minden termőföldet, rétjeit pedig kavicsokkal vastagon elborítja.

Ismét hozzálat csüggedetlenül a ferasztó munkához: a völgyből felhordja a termőföldet telkeire, letisztítja a kavicsot rétjeiről és ez néha többször ismétlődik; de azért nem csügged el és küzd folyton a természet elemeivel élete fenntartásáért, mert az Isten iránt való bizalma, szabadságszeretete és elégedett állapota oly tántoríthatatlan benne, hogy a természet összes elemei nem képesek ezt egy pillanatra sem megindítani. Ezek főbb tulajdonságai, a melyeket csak nála találunk a legfőbb fokban.

A görögök és rómaiak hazaszeretete páratlan az ó-korban és méltó helyet foglal el a történelemben. De e népeknél az intézmények olyanok valának, a hol a hazaszeretést tápt nyert.

A hegylakóknál a haza- és szabadságszeretete a viszonyok kifolyása. Miután a hegylakó folytonos küzdelemben van a természet elemeivel és a körülményekkel, az ő vidékét mintegy a küzdelem folytán birtokába jutott országnak

tekinti, mely annyira összeforrt gondolkodásával és cselekvésével, hogy más vidékre átvéve, honvágy ragadja meg őt. Tessék Oser, Mahlmann erre vonatkozó gyűjtő költeményeit olvasni.

A hegyeken lakva, a természet szépségeit közvetlen közelből szemlélve, gondolkodásában is egyszerűbb, hitebb, őszinte. Szabadságát minden zsarnokság ellen védelmezi s nem tűri meg annak korlátozását; szabadnak érzi magát, mint az ég és földköz magas pontján lakó, sem a gondolkodásában, sem pedig a cselekvésében nem tűri meg a korlátozást. Mint a természet fiának, a vadászat nem csak kedvenc, hanem szenvedélyes foglalkozása is.

Hogy ezek a szabadságszeretőkben nagy hőstetteket vittek véghez, mutatja eléggé a történelem. Morgartennél 1388., Sompachnál 1386., Náfelsnél 1388., Szt-Jakabnál 1444-ben megnyire megverték a svájciak az osztrákokat és még Napoleon idejében is egy egyszerű korcsmáros fegyvert mert ragadni tiroli honfaival az országokat hódító hatalmas ember ellen, ámbár jól tudta, — hogy csepp erejével sokat nem végezhet.

S midőn 1838-ban Franciaország III-ik Napoleon — akkor csak herceg — kiadatását követelte Svájctól, 30,000 katonát állított a kis Svájc határára szélére, függetlenségének és szabadságának védelmére.

A hegyes vidék zord éghajlata és talajának terméketlensége szűken mérte meg a táplálékot az embernek. Nem uszik ő úgy a zsirban, mint a mi rónalaktól. Kis szántóföldjei fukarul adják meg neki kétszeresen a bevetett magot, vagy az igénytelen burgonyát. A tehenei, mozgó birtokának főrészei, adják neki leginkább az eledelt, táplálják őt tejvel, turóval és hússal is.

A többi állatai nem igen jönnek számításba. A vadászat nem annyira a zsákmányért üzetik, hanem a szenvedély tekintetéből. Ilyen kevéssel heúr emberek csak a hegyes vidéken találunk; mintaképei az elégedettség és egyszerűségnek. Ezekről lehetne tanulni, mily kevés szükségletei lehetnek az embernek s hogy a mindenféle luxus csak az ember képzelte szükségletei közé tartozik. — Állatai szeliden bántik, mert szoros viszonyban áll velük, a takarmányt néha veszélyvel szerezzi meg számukra, jól tudván, hogy kellő táplálék nélkül az állat sem adhat neki eledelt. Mondják, hogy olyan vidékek is vannak Svájcban, — a hol a lakatot az ajtókon nem ismerik, — sőt a pénz is ritka vendég náluk. De azért nem zúgolódik sorsa ellen, vig, kedélyes, szóval elégedett minden tekintetben.

A vallás a hegylakó főkinése. Ettől őt semmi veszély, semmi csapás vagy szerencsétlenség nem fosztja meg, a vallásosság a hegylakó egyik jellemes vonása. A folytonos

küzdelem és a veszélyek közötti élet a vallásos buzgalmat annyira meggyökeresíti szívében, hogy eme vonása megmarad benne minden viszonyok között. E vallásos érzelmének több ízben kifejezést is ad.

Naplemente után a hegyeken felszólítja havasi kürtjével havasbeli zomszédjait imára, hogy az egek ura e magányban is dicsőítessék. A memento mori oly közel áll hozzá, — miszerint jól tudja, hogy ilyen folytonos természetrel való küzdelemben az élete nem oly biztos, mint a rónalaktól, ezért vallásos buzgalma minden vállalkozásán nyilvánul.

Most már talán azt fogják kérdezni szíves olvasóim: hát ilyenek talán a mi hegylakóink? ezek a tótok? vagy Máramarosban, Ungban az oroszok vagy ruthének, Erdélyben az oláhok?

A rajzolt kép nem felel meg minden tekintetben a mi hegylakóink viszonyainak. — Szemem előtt lebegtek leginkább a svájci havasok és azoknak lakói, ezeknek keretébe illenek e kép. A mi hegylakóinknál a megelégedettség és vallásosság erőnevei talán megtalálhatók, a harmadik erőny, a haza- és szabadságszeretete pedig nem oly fokban lehelhető fel, mint a svájciaknál s mind a hármat együttvéve, csak kisebb mérvben találjuk meg azoknál. A többi nemzetekről ezuttal nem teszük említést.

W. K.

Illyés Bálint Báránon.

Illyés Bálint, a báráni kerület országgyűlési képviselője, f. hó 10-én, azaz szombaton d. u. érkezett a kerület székhelyére, Báránra. A vasuti pályaháznál a község kicsinyje és nagyja várakozott rá s riadó éljenzessel kísérte a község házához, hol az előjáróság, illetve az egész képviselő-testület jelenlétében a községi jegyző üdvözölte, élő szóval is megköszönve neki, a mit már előbb jegyzőkönyvileg nyilvánított, hogy Báránd község érdekében, annak régi óhaját, vágyát teljesítendő, egy vasuti állomás és gyógyszerár felállítására, illetve engedélyezése tárgyában oly sokat fáradozott s hála fáradozásainak, végre a községnek mindkettő megadatott.

Beszámoló beszédét vasárnap d. e., a reggeli istentisztelet után, nagy számu hallgatóság jelenlétében, a község házában tartotta meg s nagy szabásu beszéde kiterjeszkedett minden actualis jellegű országos dolagra.

Foglalkozott az egyházi politikai kérdések mindenikével, különösen pedig annak legkimagaslóbb részével, a polgári házassággal; megértette a közönséggel azt, hogy ez a házasság nem olyan leend, mint ellenségei hirdetik és terjesztik, mint a k ö l c s ö n k e n y e r e, hanem csak olyan jogerős, tisztességes, mint az egyházi házasság, egész életre szóló, erkölcsi alapokon nyugvó, mert az államnak is, ha élni akar, a tiszta erkölcsöt, a minden állam fundamentumát, nem szabad számításból kihagyni, hiszen e nélkül nem számíthatna egyáltalában életre, nem különösen hosszú életre. Megértette a néppel, hogy ősi vallásához hiven az egyházi esketést azután is

semmit a catói szigorúságból. Csak járt nagy sebbel fel s alá szobájában, — közébe nagy füstfellegek engedve öblös csibukájából.

— Ferencz kiáltott az inas után recsegő hangon. — Olga úgy érezte, hogy most összemlik s rássakad az a fantasztikus tündérpalota karesu márványoszlopai-val, melyről az elmúlt éjjel oly sokat álmodott.

— Még rövidebb ruha. egy teljes félrasszal!

Bolkay Pista másnap este felé teljesen jól érezvén magát, ellátogatott a kaszinóba. Senki sem volt ott. Csak egy szögletben — alig észrevehetően, ott gunnyasított az Olga papája mérgesen, közbe-közbe nagyokat köpve. — Ezuttal elmaradtak a szokottarokkompanisták, azért volt mérges. — Bolkay Pista átértve a helyzetet, alázatos képpel közeledett feléje s ajánlotta magát az öreg ur szolgálatjára addig is, míg valaki jön.

Ülj le hát öcsém! kapott az alkalmon a zsémbes öreg s kezdett játszani. Pista megfizette kifáradt elméjét s ugyancsak nehezen hagyta magát megveretni. De az öreg urat hívta tette a győzelem s ilyenféleket mormogott fogja között:

Mégis lehet valamire használni! Megállj csak gondolj magában Bolkay Pista, majd megfogsz te engemet szeretni. Eközben megérkeztek a várva várt partnerek. Károly bácsi, a nyugalmazott városi mérnök azzal mentegőzött, hogy várnia kellett az eső után, míg felszikkad, nem akar náthát kapni (pedig esztendőn át egy feléig náthás volt, a másik felév pedig beletelt, míg kilábot belöle.) Dani bácsinak a menyétől kellett bucsuznia, miután az eső megmentette attól, hogy kikísérje a vonathoz.

Tehát megindult a tarok. Bolkay Pista

meg lehet, sőt meg kell tartani, hogy így az élet utja a vallás himnuszát legyen behintve. Az egyházpolitikai kérdések ma az egész országot foglalkoztatják és az emberek azt az ország házában, mint kúnt az országban — mint már ez mélyreható reformoknál lenni szokott — különböző táborba hajtották: az egyházpolitikai kérdés az együtt levőket tekintetben megzavarta, megzavarta a függetlenségi pártot is, de ez hite szerint nem lesz tartós, mert a kétfelé vált pártunk tagjai újra egyesülni fognak, mert elvi eltérés közöttük nincsen.

Ő a kilépetekkel van szolidaritásban, mert szíves érzelmei, agyának gondolatát és meggyőződése ide vezeték; de hiszi, hogy a kétfelé vált rész nem sokára ismét egyesülni fog. A beszámoló beszédet, mely az egyesülni kívánó népet a függetlenségi párt helyzetére meggyújtotta, a hallgatóság zajos éljenzések többször felbeszélte s végül Kossuth Lajos és Illyés Bálint ékítésével oszlott szét a négyes. A népszász képviselő, ki választókerületétől szétletett és tiszteletét bírja, Báránról Szerepe utatott, innen pedig a többi választókerületi közönségbe megy beszámolója megtartani.

A szociáldemokraták és a polgári házasság.

A budapesti szociáldemokrata munkás párt e hó 18-án a városi önkormányzat mellett népgyűlést rendez, melynek főtárgyai a polgári házasság és az állampolgársági jog kérdései lesznek. A nagy érdeklődésnek igérkező gyűlés azért is érdekes, mert a magyarországi szociáldemokrata munkáspárt, a mely rövid idő alatt teret hódított meg, most avatkozik először a főszínen levő politikai kérdésbe, most először részt az actualis politikai kérdésben. A szociáldemokrata munkáspárt melegen üdvözli a kormány liberális reformját, s maga részéről e tekintetben továbbra megelégedve marad a polgári házasság olyan módon való behozatalával, a hogy az a kormány kontemplálja. Az általános választási jogot követeli újolag. Ez lesz annak a határozati javaslatnak a tartalma, a melytől fogadás végett a párt vezetői a gyűlés elé tesznek. A szövegével meg nem készült el; a határozati javaslat indokainak előterjesztőire nézve sem állapodtak meg még a párt választmánya a jövő hét valamelyik napján tartandó ülésen állapítja majd meg a határozati javaslatokat már a jövő héten megtartják s ezer meg ezer példányban szövegét a nép között, hogy a népgyűlésen minden kellőképen tájékozva jelenjen meg a napirend felől, s elfogadás esetén felterjesztik azokat a képviselőházhoz.

Határidő-naptár.

- Jan. 17. Ács ifjúság táncvigalma a Magyar fűrdőben.
- Jan. 17. Zion-egylet táncvigalma a nagyteremben.
- Jan. 20-24. Érettségi vizsgálatok a főiskolában.
- Jan. 25. Az iparoskör jubileuma.
- Jan. 29. A fiúmeieik Debreczenbe érkeznek.

Ujdonságok.

* A debreczeni főiskola akademiatazszakain a jövő iskolai évre igazgatóvá Kovács Sándor, a theologiai szak dékánjává Balogh Ferencz, a jogi szak dékánjává dr. Baczoni Lajos választották meg.

ezalatt megszökött s ment szimatolni Olga hoz, hogy kicsaljon belőle egymást a szennásra vonatkozólag. Az öreg ur úgy se számított semmire, annyira meg volt elégedve játékával.

Esteledett. Olga kúnt állt a kapuban s rándosan neki támaszkodva a köroszlaton, mely valami kőfaragó legénynek lehetett feláruis alkotása. Néma pompával jött felé től hold, ezüstözte az oriasi nyárfa leveleit.

Az utca végén Bolkay Pista alig látta meg a homályból. Olga észrevette, beszaladt a legsötétebb szobába, oda a zongora állott s rákezdte a nótát. Zongorázni Tiszta, ha megárad. Bolkay Pista neveltette magát magában, amint a nóta hangjait hallotta. Azt huzatta ő is a cigánynyal. S a szobában egy kicsit észre lehetett venni, hogy a polt, elkezdte énekelni a zongora után a utolsó sort:

Ne keseregj rózsám szivem vágya. Ugy is tiéd leszek nemsokára.

No erre már kijött Olga. Meg megmozdította ülést Pistát már is ilyen jó mártalóval tartotta:

Tudja, hogy magának megtiltotta a hogy többet hozzám jöjjön

— ?
— Megtiltotta!
— Ugyan?

Eppen tőle jövök a kaszinóból, — kem egy szót sem szólott. Sőt még a tunk is együtt s mattot is adtam neki. (Hát dott egyet.)

Sőt még engem is kompromittált. vagias ember, magának, uram, mindent kell tennie.

De hát mit, miért, hogyan aztán

tetszik, hát a patvariért járó apanageból is, csakhogy azt ő szokta fizetni.)

Egy pár delutánt már elbolondozott a kis Olga-val. Ma is ott volt s aztán serenadokról beszélgettek nagyon sokat. A kis Olga számot tud adni arról, hány serenade volt már az idén. Az ő utcajókban kettő, a másik utcában szintén kettő, a harmadikban csak egy. És aztán kegyetlenül czélogzgatott. Mintha ő is szeretne ilyen. Mert tud ám czélogzgatni is s néha-néha úgy beszél, mintha már egészen nagy lánynak tartaná magát. Az igaz, hogy a ruhája hosszúsága tekintetében olyan, hogy az ember számíthatja viselőjét a nagy leányok közé, — de nagyon kell ahhoz is, hogy csak bakfis számba vegyük. Azt hiszem, Bolkay Pista eddig még mindig az utóbbi osztályba sorozta.

De most, nem tudni mi üthetett belé, halkan odasugja a cigánynak:

— Drusza, látod azt a házat? Az Olga házára mutatott. A legszűs ablak alá oda fogtok állani s elfogjátok huzni a Zavaros a Tiszta. Még azt mondják hogy Szegeden s aztán egy pár vigat. Értetted?

Megértette jól a cigány; libabört kapott belé, annyira megértette. Őszerte ő jól azt a házat. Egyszer összetévesztette egy másikval s valaki revolverrel lőtt közéjük az ablakból, azóta santit az első kontrás. — De nem mert szólni. Először mert a társai sem tudták, hogy akkor az Olga papája lövöldözött, amiért megzavarták az éjszakai nyégodalmát, másodsor mert félt Bolkaytól is, hogy ha nem engedelmeskedik, hát menten agyon vágja az a kurucz ügyvédbőjtár.

Ráhuzták. Milyen szépen szól az a hegedű, pedig a primás a nagyobbó mögé bujt, az első kontrás pedig haza vitte a sánta lábát. Odabent ez alatt tündérlálmot szakítottak meg csodalatos hangok. Olga felezte az ez ébredés még szebb világba ragadta, mint a mi-

lyenben járt álmában. Az első szerenade! És ezt bizonyosan az a barnafürtű, kekszemű ideál rendezi, a kivel álmában tarkavirágos réteken járt egyedül, gyémántesepes patak partján. Ott feküdt az ágyon hullámos párnák között s hallgatta kedvenc nótáit illetve, elbódulva. Mikor az utolsó akkordok is elhangzottak lágyan, sordinoval, mint Pista meghagyta volt, — elaludt. Nem volt annyi ereje, hogy felkeljen s az ablakhoz menjen óvatosan leskelődni, mint azt ilyenkor a kíváncsi bakfisok tenni szokták. — Elaludt s még szebbet álmodott.

Pista természetesen re benne gesta haza ment s aztán másnap rettenetes katzenjammerrel ébredt fel. Ilyenkor nem lehet semmit sem csinálni, csak heverni tovább s aztán esetefelé gyógyítani homöoipatie. Ez biztosan hat. Az akták pihenhetnek, az öreg ur is furdózni ment.

Az Olga papája pedig rettenetes rossz kedvvel kelt fel a szerenade után, pedig Olga gondoskodott róla, hogy hamar megengesztelődjék, feltűnő helyre tévén a papucsat, a tubákos szelenczét s a legfrissebb napi lapot. De mind hiában! Az öreg ur nem akarta megérteni ezt a nagy figyelmet. Alig öltözött fel, már hivatva a kis leányt, mint ő mondani szokta.

— Olga, megtiltom neked, hogy gyerek létedre többet bárkivel udvarolass magadnak. Az a Bolkay egészen elrontotta az éjszakámat.

— De papa...
— Halgass. Az új ruhákat, a miket megígérttem, egy felaraszszal rövidebbre fogod csináltatni. Hivás az inast és üzend rögtön a szabónak.

— Papa, édes papa — bodros, szökefürtű fejecskéjét két gyöngö tenyérébe temetve elkezdett hangosan zokogni. — De az nem ért semmit. — A papa nem engedett

* A kis Magyar Pénzü...
a Magyar Pénzü...
miniszter már...
lasokat a kis lo...
tály sorsjáték...
ra, hogy az esz...
az érdekl kört...
delmi bank a L...
hosszabb idő el...
tett elő a pénzi...
zelebb pedig e...
hasonló ajánlat...
a kis lottó elő...
kollegjával közb...
bach pénzügy...
hogy az ez ügy...
nem fektet súly...
deközti a kis lo...
szüntetni. Weker...
gyar kereskedel...
kár-csoport aján...
nem az össze...
pénztárak által...
ványa az üzlete...
ügyvezető intéz...
don az össze...
nyernének az ig...
tály-sorsjáték úz...

* A polg...
tekintetben siko...
zett a Polgári...
erdőn. A mulats...
a polgári lövéde...
tolták meg. Ha...
váltak az asztal...
gel. Jó magyaro...
kezőket, melyhe...
Este 8 óra után...
alatt kezdetét v...
viradigt tartott...
mulattot minde...
volt. A figyelme...
gondoskodott m...
vant. A fontos...
tisztetlet péld...
ételek, hűsítők...
a mulatóknak...
gáltatta a tánc...
lakadalmak...
Érdekes látvány...
tett magyaráz...
szíról jelezte a...
viradigt raktak...
denki a ki jelen...
kellemesen fog...
latságon ott lát...
pánt, Simonffy...
Ferencz orsz...
szabadalvópárt...
ügyezt, Szabo...
Imre városi jeg...
tanácsnokokat...
Nagy Ferencz...
főerdő felügyelő...
K. Toth Mihály...
mulatságon jelen...
Gyulane, Ábrám...
ösv. Király Janc...
Kálmánne, özv...
lanc, Kertész...
pássy Dánielne...
Lajosné, Komló...
Szabó Imréné...
lone, Kondor...
Jozsefne, Batho...

vette magát, ké...
— csak nem le...
látta teljesen, b...
dolga.
— Mikor pe...
tét mesélte, ak...
levelet rántott...
kezebe nyomta...
kitalant, nagyv...
soly kíséretbe...
olvasni.
— Kedves...
galom után v...
eddig szándék...
után adom az...
dom most, csak...
alatt, ha megjo...
— Ezt pedig le...
— velem, ha...
magadnak —...
séget.
— Olga kiejt...
elajult. Ott ére...
mos karjaiban.
— Másnap...
— Olga papájna...
szemkőzt, —
végeredményt...
— szer csak ha...
hangját.
— Ferenc...
bajom van vel...
az Olga kisass...
csinálja.
— Mikor pe...
nyilvánosság...
Bolkay Pista k...
zököri Petőfi...
tendőben me...
művek száma...
fele czimezés...
* A kis Olga...
kell tennie.

